

یادداشت‌های گوناگون رسم دوستی علی مهر

می‌دانم و همه زائرانی که به بارگاه شما شرفیاب می‌شوند می‌دانند که هیچ‌گاه به ویژه در پیشگاه شما نباید دروغ گفت، تهمت زد و سخن غیرمنصفانه بر زبان راند و زشت‌تر از آن، این که دروغ و تهمت و حرف غیرمنصفانه درباره شما باشد! تعجب می‌کنم از زائری که نزد شما گله می‌کند: فقیرم، غریبم، بی‌کسم، محتاجم، ذلیم، گره در کارم افتاده و...

نعم‌ذی‌الله، فقیر آن هم کسی که گنجی چون شما اهل بیت را دارد!

بی‌کس، آن هم کسی که به شما اهل بیت منسوب است!

ضعیف، آن هم کسی که پسر حیدر کرار یک لحظه او را فراموش نمی‌کند!

محتاج، آن هم کسی که دوستدارش کلیددار گنج‌های زمین است!

ذلیل، آن هم کسی که به واسطه اهل بیت علیهم‌السلام پیش خدا عزیز است!

گره، در کار کسی که مسئول رتق و فتق امورش گره‌گشای همه عالم است!

و...

و این حرف‌ها را به که می‌گویند؟ به خود آن عزیز آشنای مهربان، بخشنده گره‌گشا؟!

نعم‌ذی‌الله نمی‌ترسید از این بی‌وفایی‌ها دل‌نازینش به‌درد آید؟!

ایستاده‌ایم در بارگاهش و به خودش درباره خودش دروغ می‌گوییم و تهمت می‌زنیم؛ او که شرط سروری بلکه دوستی را همه‌جوره به جا آورده، ولی ما...

از غیبتش و طول مدت آن مشخص است که رسم شیعه‌گی و دوستی را چطور به‌جا آورده‌ایم، و حالا به‌جای دعا برای فرجش نشستیم به غر زدن!

از انتظار،

بسیار گفتیم و این که هر انتظاری

منتظری لازم دارد. خیلی گفته‌ایم: آقا منتظریم

پس کی می‌آیید؟ اما تا حالا شده به این بیاندیشیم ما که

مثلاً منتظریم چقدر در این انتظارمان صادقیم؟

حضرت که خودشان می‌فرمایند: اگر شیعیان ما بر محبت و اطاعت از ما اجتماع می‌کردند آمدنمان لحظه‌ای به تأخیر نمی‌افتاد، پس چرا امام

هنوز در پرده غیبت هستند؟

اگر یادتان باشد کوفیان هم خیلی به امام زمانشان نامه نوشتند که آقا! بیایید

منتظر تانیم! اما بعد هم همه دیدیم که چه شد. امامشان را به وعده مشتی

فلز فروختند، وعده‌هایی که خیلی‌هايش هم عملی نشد...

حالا این انتظار ما از کدام قسم است، نمی‌دانم؛ اما از آن‌جا که ائمه

هدایت‌کننده به سوی خدا و به سوی حقیقت هستند خودشان

خصوصیات یک منتظر واقعی را برایمان گفته‌اند تا معلوم

شود چقدر راست می‌گوییم. این روایات پیش روی

ماست و آینه وجدان تا عیار خود را

بسنجیم.

از کدام گروهیم؟

رضیه بر حیان

مشران